

Slovenska Krajina

Murska Sobota, Okrajni odbor Rdečega križa v Soboti je priredil od 23. septembra 1940 do 2. februarja t. l. bolničarski tečaj, ki ga obiskovalo 27 slušateljic, ki so pri izpitih pokazale prav lepe uspehe. Saj je 18 slušateljic izpit položilo z odličnim uspehom. — Tukajšnji zdravnik g. dr. Banič Stanko je iz bolnišnice premeščen v bolnišnico v Maribor. — Zadnji čas so nekateri trgovci iz pšenice delali čudne mešanice in to za drag denar prodajali in izvažali iz našega okraja. Ker bi na tak način lahko prišlo do pomanjkanja pšenice, je okrajno načelstvo prepovedalo izvažanje pšenice iz okraja, kršilci prepovedi bodo strogo kaznovani. — Z naše gimnazije je premeščen v Ptuj g. prof. Janko Liška. Na njegovo mesto s Ptuja pa pride g. Sifrer Anton.

Beltinci. Za zdravnika naše zdravstvene občine je postavljen naš prekmurski rojak g. dr. Jože Hajdinjak, ki je doslej služboval v istem svojstvu v Ljutomeru. Na njegovo mesto v Ljutomer pa je bil premeščen iz Gornje Lendave (Grada) g. dr. Šaruga Rudolf. — Državni svet kraljevine Jugoslavije v Beogradu je uničil rešitev kmetijskega ministra, ki je lani odvezel grofici Mariji Zichy preostali del veleposestva, ki ga je agrarna reforma pustila, da bi se organiziralo vzorno veleposestvo. Kmetijski minister je izdal svojo rešitev na podlagi poročila posebne komisije, ki je na licu mesta ugotovila, da je zahteva po razlastitvi utemeljena. Ker pa komisija pri pregledu ni upoštevala vseh formalnih pravnih predpisov, je državni svet ugodil pritožbi grofice ter ministru rešitev razveljavil. Določena bo druga komisija, ki bo upoštevala vse formalnosti in tako bo končno zemlja prišla v roke onim, ki so jo potrebni in katerih last v resnici je — našim potrebnim »berošem«, ki za sramotno nizko ceno leta in leta garajo na tej zemlji.

Gornji Petrovci. Dosedanji naš provizor g. Suhič Ivan je premeščen v Beltince za kaplana, a na njegovo mesto pride bivši izseljeniški duhovnik in škofijski tajnik g. Ivan Camplin, rodom iz Bogojline.

Vadarci. Precej smeja je bilo pri nas. En posestnik je javil orožnikom v Bodoncih, da mu je nekdo ukradel svinjo. Ljudje so bili tudi razburjeni, pa se je le kmalu dognalo, da si je svinja sama odprla svinjak in je menda hodila lekat mrjasca, ker so jo še isti dan našli.

Konjiški okraj

Čadram. Na Svečnico smo se spominjali Čadramčani s hvaležnostjo 20 letnice plodonosnega župnikovanja priljubljenega ter obče spoštovanega g. duhovnega svetnika Franca Hohnjeca. Skozi 20 let nam je bil v vsakem pomenu pravi oče v cerkvi in izven nje na prosvetnem in gospodarskem polju. Gospod svetnik je znal potrkati na naša srca, da smo oskrbeli farni cerkvi in podružnici sv. Barbare nove zvonove, popravili zapuščeno cerkev sv. Miklavža in odstranili na pol razpadlo staro župno cerkev in jo nadomestili z novo lično kapelico. Gospod svetnik je zastavil vse svoje moči ter ugled, da smo dobili banovinsko cesto iz Oplotnice v Čadram, cesto iz Oplotnice na Brezje in sedaj je v gradnji pre-

potrebna cesta na pokopališče. Po njegovi za- slugi imajo Čadram, Oplotnica ter bližnja okoli- ca električno razsvetljavo in stoji ponosna stavba Kmečke hranilnice ter posojilnice. Kljub šibkemu zdravju je bil naš gospod dolga leta sam dušni pastir v obsežni župniji. Hvala Bogu se mu je v zadnjem času zdravje toliko zboljšalo ter utrdilo, da zgleđa krepak in je vedno vesel ter vsakemu na razpolago s tolažljivo besedo ali z dobrim nasvetom. Vsestransko delav- nega gospoda svetnika nam ohrani ljubi Bog v naši župniji, kjer naj obhaja še več življenjskih jubilejev sredi od srca mu vdanih ovčic!

Savinjska dolina

Sv. Peter v Savinjski dolini. Predsednik naše občine g. Sedminek Stefan je zaradi oslabelosti telesnih moči odstopil. Na njegovo mesto je imenovan predsednikom g. Četina Jožef. Čestitamo. — Naš najstarejši faran, Kudrov očka, dopol- nijo skoraj 93 let, a še prihajajo v tempelj božji; za smeh in kratak čas pa še tudi znajo povedati kako nedolžno šalivko. — Pri nas se vršijo tekme. Pa kakšne? Duhoviti mladeniči in mla- denke so se naučili zlate verske resnice iz kate- kizma. V skupinah po trideset prihajajo pred duhovnega učenika, da jih spraša. Odgovarjajo na vprašanja točno in razločno, da se jim človek čudi. To je tekma z »uma svitlim mečem«. Odličnjaki odnesejo lepe nagrade, ki jim bodo še na stara leta v veselje in ponos.

Sv. Pavel pri Preboldu. Na Svečnico se je vr- šilo pri nas veliko važnih stvari. Proračunska seja občinskega odbora. Širši odbor je potrdil od uprave sestavljen proračun s 65 odst. dokla- dami neposrednih davkov. Izdalo se je precejšnje vsoto denarja za zboljšanje cest in potov. — Napovedani farni sestanek: Z velikim zaniman- jem smo poslušali g. Prislana, šol. upravitelja iz Petrovč, ki nam je govoril o narodnosti in veri. Prof. dr. Gantar iz Celja nam je obrazložil dela in vrline naših petero velikih mož: Slom- ška, Mahnič, Kreka, Jeglič in Korošca. Sle- dila so deklamacije fantov in zaključni govor našega župnika g. Sagaja. — Popoldne po ve- černicah pa je bil farni sestanek za dekleta in žene. Na sporedu so bile naslednje točke: dekla- macije, govor g. kaplana o apostolatu deklet in žen, potem g. župnik o farni preobnovi in du- hovnih vajah. — Občni zbor Katoliškega izobra- ževalnega društva: odbor je podal obračun svo- jega dela v preteklem letu. Izvoljen je bil stari odbor s predsednikom g. Cestnikom Antonom. Društvo si je sestavilo visoki cilj, da poveča Društveni dom. — Ljubljancani so gostovali v Zadrudnem domu. Podmladek strokovne organi- zacije je uprizoril spevoigro: »Kovačev študent« in še par drugih točk.

Izpod gore Oljke. Lepa je gora Oljka z lepo cerkvijo, še lepši pa je z nje razgled, ki sega da- leč po slovenskem ozemlju. Posebno lep je raz- gled po Savinjski dolini. Kamor pogleda oko, se nahaja na tisoče in tisoče hmeljskih kopic, t. j. v piramide zloženi hmeljski drogov. Hmelj je bil leta in leta vir glavnih dohodkov za sa- vinjskega kmeta, zato ni čudno, da so se največ pečali s hmeljem in druge panoge zanemarjali. To se pa sedaj bridko maščuje. Hmelja kmetje

ne morejo prodati, ker radi vojne ni izvoza. Sedaj imajo posestniki polne shrambe hmelja, pa prazne žitnice in prazne žepe. Spomlad je pred durmi, treba bo hmelj obdelovati, nakupiti kolikor toliko novih drogov, galico itd., denarja pa ni. Kam bodo hmeljarji z letošnjim pridel- kom, ko imajo prostore natrpane še s starim hmeljem? Ali bi ne bilo pametno, da bi hme- ljarji skrčili hmeljske nasade vsaj za 50 odstot- kov. Naj bi sejali spomladi ječmen, koruzo, krompir itd., da bi imeli vsaj živež. Poznam v naši občini posestnike, ki imajo po 3, celo 4 po- sestva, živeža pa ne pridelajo niti za četrto leta. Vse v hmelju!

Šmarski kraji

Šmarje pri Jelsah. Mnogo naročnikov »Slov- gospodarja« imamo in vsi ga veselo pozdravlja- mo, ko nas vsak četrtek obišče. Vsakteri pač najprej pogleda, če tudi iz njegovih domačih krajev kaj pove, kakor je bila to v prejšnjih letih njegova hvalevredna navada. Smo se mu pač menda kaj zamerili ali pa se bržčas preveč zimskemu spanju vdali ter na novice za njega in za naše razškrpene rojake in prijatelje to zimo pozabili. Pa se zbudimo in zapišemo! No- vic je v tako velikem in obiljuenem kraju pač vedno dovolj, pa se radi zanašamo na soseda, da jih izroči širši javnosti, večinoma pa jih za- upamo le »jezičnic« pošti, ki je pa to zimo precej ovirana po mrazu in po ravno te dni zapadlem visokem snegu. — Pri Sv. Roku smo po stari navadi častili sv. Antona s sv. mašo in daro- vanjem »amic« in klobas, pa smo se takrat tudi veselo ozirali proti sosednjemu Dolu, kjer si je Jagodič Tonček na svoji lepi kmetiji ustoločil za svojo gospodinjko Čakševo Micko iz našega Oreh- ka. Bog jima daj srečo! — Sv. Pavel nam pa je nenavadno lepo in toplo vreme zopet spreobrnil v navadno zimo in nametal snega, ki je posebno zadovoljil naše smučarje, pa pripravil tudi soncu in jugu obilnega dela.

Šmarska kotlina. Kakor drugod, smo se tudi tukaj lotili zimске pomoči, ki pa je v sijajni meri pokazala, kaj bratska ljubezen do reve- žev in medsebojna zastopnost med prebivalci stori. Ta dobrodelna akcija se je menda pač ma- lokje tako lepo obnesla. Mnogo se je nabralo po- vaseh in še s posebno darežljivostjo so se ska- zali naši dobri tržani vsakršnega naziranja. Vsem tem dobrotnikom naših revežev in veliko- dušnim prijateljem naše ljube šolske mladine naj ljubi Bog stotero povrne!

Penikva ob juž. žel. Na Svečnico popoldne smo doživeli veselje in žalost. Veseli smo bili lepe in ganjlive ter tudi dobro podane igre »Po trnjo do cvetja«, ki so jo uprizorile članice tukajšnjega krožka. Igra je zelo priprava za versko poglo- bitev mladine. Le po trpljenju se pride do prist- ne kreposti. Hvaležni smo dekletom, da so se odločile za to igro, ko vemo, da zlasti pred pu- stom gredo preko naših odrov burke, ki so brez vsake umetniške ali npravne vrednosti. Zado- voljni smo šli od igre. Med potjo pa smo zvedeli žalostno novico: Na Hotunjah se je smrtno po- nesrečil star gospodar Mihael Golež. Proti ve- čeru je šel polagat živini v gospodarsko poslopje, pa je tam padel tako nesrečno, da se je pri

nem tihem pasu, ki se ga ladje izogibljejo. Silna vročina v tem kraju vpli- va na razširjenje tor- nada.

Dobro mu je zasolil. Silkar Liebl je bil kmeč- ki sin in v otroških letih je pasel živino. Nekoč je zašel v zelo odlično dru- žbo. Pri mlzi je sedel po- leg nekega gospoda, ki mu bližina tega »kmeta« očitno ni bila po volji. Nekoč časa ni fini gos- pod nobene zini, potem je vprašal Liebla precej surovo: »Povejte mi, gos- pod Liebl, ali je res, da ste preživeli precej brez- upno mladost?« — »Ka- ko to?« je vprašal umet- nik. — »Nu — ali niste nekoč pasli?« — »Seve- da sem pasel, a kaj naj bo pri tem brezupne- ga?« — »Toda, prosim vas... pastile« — »Nu, kakor vzamete,« je od- vrnil Liebl mirno, »veli-

Kacijanar je v osvobojenem Gradcu zvedel, da so Turki že preplavali Muro in so zgubili pri tej priložnosti mnogo ljudi in plena. Kacijanar je ostal tri dni v Gradcu, da so se spočili utrujeni vojaki, nato je napravil izpad in je sultanove oddelke pošteno naklestil pri Fernici.

Herberštajn, Kacijanarjev spremljevalec, beleži, da je Pavel Bakič, ki je imel pri sebi mnogo Kranjcev, pred Lipnico prijel zadnje straže in ugrabil mnogo Turkov, konj in dragocenosti.

Turki so se obrnili proti Svečini, ob današnji severni meji, kjer so zažgali grad in vse oropali. Naslednji dan, 15. septembra — bila je ravno nedelja in tako gosta megla, da niso videli drug drugega — so počivali po svečinskih vinorodnih gričih. Kakih tisoč Turčinov pa se je že prejšnji dan spustilo čez sedlo Radl proti Ko- roški. Brž ko so zagledali pri Sp. Dravogradu od dežel- nega glavarja Vida Velcerja tjakaj postavljeno močno posadko, so pobegnili nazaj čez Remšnik pri Marenbergu. Ondi so razdejali župnijsko cerkev sv. Jurija in podru- žnico sv. Katarine na sosedni Kaplji.

Dne 16. septembra popoldne je dospel sultan po truda polnem pohodu čez bregove in močvirnate kraje pred Maribor.

Junaški viničarski fant

Sultana Sulejmana je spremljala na vsem vojnem pohodu leta 1532. smola. Do Dunaja sploh ni prišel.

Izpred Gradca se je umaknil pred peščico Kacijanarjevih jezdecev. Maribora se je hotel polastiti, da bi imel preko mosta za svojo veliko armado prehod preko Drave.

Turki so obkolili Maribor z redno vojsko pehote, topništva in konjenice. Mestni poveljnik Kristof Wilden- rainer se je postavil oblegovalcem v bran na mestnih utrdbah z dobro oboroženimi meščani in okoličani v pre- pričanju, da jim bodo v primeru potrebe priskočili na pomoč oddelki cesarske vojske. Ob bližanju sultanovega vojaštva je bilo vse po Mariboru poučeno nekaj dni pred prihodom, katerega so oznanile z najvišjega stražnega stolpa trombe trobentačev stražmojstra Kajetana Her- coga.

Na hribu v K⁷ških so se pojavili kot prvi jezdeci velikega vezirja Ibrahima paše, ki so tvorili predstražo za napad na Maribor. Za konjenico je korakala pehota, za njo topništvo z raznovrstnim spremstvom. Poveljnik Wildenrainer je motril urejen in strah vzbujajoči prihod turške vojske s severnega obrambnega stolpa, obdan od najimenitnejših meščanov v polni bojni opremi, v kolikor se niso poskrili po svojih bolj skritih viničarijah in pristavah.

Mestni trobentači so klicali z zvoki tromb branilce na severno obzidje. Turška vojska se je že razvrščala po Graškem predmestju, ko je poveljniku Kristofu skoro zastala kri pri pogledu na globoke in zadosti široke jarke pred obzidjem, ki so bili brez — vode!

priči ubil. Bil je dober oče in veren ter praktičen katolik. Gospod mu daj večni mir!

Zibika. (25 letnica g. župnika Jelšnika.) Starodavna Zibika že dolgo ali najbrž nikoli ni doživela take slovesnosti, kot jo je gledala na Svečnico, ko je g. župnik Jelšnik obhajal 25 letnico svojega župnikovanja. V „fara“ je bila na nogah in vse je tekmovalo, da bi bila proslava tem veličastnejša. Veliki farni praznik so označevali zibiski in tinski zvonovi. Med večernim pritrkavanjem je bila prirejena razsvetljava z umetnim ognjem. Prekrasne rakete so razsvetlile vso prijazno zibiško dolino. Čez noč se je trg med cerkvijo in župniščem izpremenil v smrekov gozd. Fantje in moške so hoteli napraviti svojemu dušnemu pastirju presenečenje. Pri glavnih vratih je bil postavljen slavalok z napisom: »Zibiška fara kliče vsa: Hvala vam iz dna srca!« G. jublanta smo ob pol 11. uri dopoldne slovesno peljali iz župnišča v cerkev. Zagrala je godba iz Kostivnice, ki so jo farani najeli za ta veliki dan. Gasilec in šolska mladina so delali špalir od župnišča do cerkve. Jublanta je bil obdan od duhovnikov domačinov. Pred vhodom v cerkev se je spreved ustavil in slavljence je najprej pozdravil načelnik zibiške gasilske čete. Nato sta mu prisrčno čestitala dva šolarja: fantek in deklica. Deklamacija, ki je ganila vse do solz, je bila nalašč za to priliko zložena. — Izbrano in občuteno je slavljence pozdravil g. šolski upravitelj Franc Zupanc. Vsa fara je med njegovim govorom čutila eno: pravemu možu smo zaupali svoje otroke. — V imenu zibiških faranov je pozdravil jublanta in mu čestital zibiški rojak p. Odilo O. F. M. iz Ljubljane. Dolgoletnemu zibiškemu dušnemu pastirju je izročil jubilejno darilo, prelep nov mašni kelih. Kelih je za to priliko naročila zibiška fara. V 14 dneh so imeli ves denar zbran. Pohvala sta oba cerkvena kijačarja, potem dve ženi gospodinj in eno dekle. Kelih je veljal čez 4000 dinarjev, pa je od zbirke ostalo še toliko, da smo lahko kupili še en ciborij za 1000 dinarjev. Gotovo zaslužijo dobri Zibičani vso pohvalo in priznanje. Najbolj zanimivo pri vsem tem je pa bilo to, da gospod župnik o vsej akciji ni nič vedel in je bilo za njega veliko presenečenje, ko smo mu izročili dragoceno darilo, ki se je za njega prisrčno lepo zahvalil. Nato smo g. jublanta peljali v cerkev. Iz kora je zadonela jubilejna pesem, na prižnico pa je stopil p. Odilo, ki je opisal pastirjevo skrb za čredo božjo. Na koncu pridige je prebral listino, ki so jo poslali prevzvišeni lavantinski škof, ki so g. jublanta za njegove zasluge imenovali za duhovnega svetnika. Z odlikovanjem dušnega pastirja se čuti odlikovano in povzdignjeno vsa zibiška fara. Po pridigi je opravil novi g. svetnik slovesno zahvalno sv. mašo, pri kateri so mu asistirali: g. župnik Martin Čepin od Sv. Eme, g. župnik Janez Čokl iz Seince ob Dravi — zibiški rojak in p. Odilo. K slovesnosti je prišel tudi g. dekan iz Šmarja pri Jelšah Franc Lom. Po sv. maši je g. jublanta razdelil svojim faranom posebne spominske podobice, ki jih pa seveda zopet ni naročil sam, temveč so mu jih preskrbeli tisti, ki so proslavo organizirali.

Sv. Križ pri Rog. Slatini. Če natančno pogledamo ljudi po naših vaseh v osrčje družin, se

nam nudi pretresljivi prizori. Mali posestniki in kočarji živijo danes tako slabo, da ne moremo niti doumeti. Ni obutve, ni obleke, ni kaj v loncu in ni denarja — ker ni zaslужka. Če obiščemo take družine, se moramo, četudi nehote, zamisliti v njih bedo in pomanjkanje. Ko vstopimo v take družine, obkoli nas nešteto mladih blelih, suhih in lačnih obrazov. Iz teh obrazov se ti na prvi pogled bere pomanjkanje — ali nas ob takem prizoru ne boli srce. Takih primerov je zlasti na severni strani župnije dovolj. Kdor more, naj jim pomaga. — Uvedle so se krušne karte, pa kaj pomagajo najrevnejšim, če papir ni za hrano — denarja pa ni.

Laški okraj

Laško. V nedeljo, 2. februarja, se je udeležil okrajne seje JRZ in MJRZ naš novi narodni voditelj dr. Franc Kulovec. Ko je stopil v dvorano, so ga naši fantje in moške pozdravili z burnim vzklikanjem. V svojem govoru nam je orisal notranje in zunanje politično delovanje naše vlade in politični program naše politične stranke. Pozval je fante in moške tudi v borbo proti levičarskim elementom, to je komunistom, ki podtalno rujejo med našim ljudstvom. Ko je končal svoj govor, se je prisrčno poslovil od navzočih in odšel. Za njim sta imela še tudi besedo tajnik banovinskega odbora MJRZ g. Benedičič in predsednik okrajne MJRZ g. Janez Kolšek, ki je pozval fante vsega okraja, naj delajo organizirano za naše časopise, moške pa naj jih pri tem podpirajo. Predsednik okrajne JRZ g. prof. Bitenc je nato zaključil sejo in pozval navzoče, naj nesejo domov med ljudstvo, kar so slišali. — Vsi kmetje laške občine se pozivajo, da darujejo zimski pomoči v svojih pridelkih, kakor fižol, krompir itd., da bo mogla ta še bolj uspešno vršiti svojo dobrodelno akcijo. Dosedaj dobi 135 otrok revnih staršev laške okolice opoldne kosilo. Za ta namen so darovali meščani 20.000 din, okoličani pa razen nekaj izjem nič. Zato naj velja tem še enkrat poziv, da vsak nekaj daruje zimski pomoči za šolsko kuhinjo.

Obsotelski kraji

Buče. Letos na Svečnico so v župnijski cerkvi na Bučah prvokrat zapele nove orgle, ki jih je postavil naš najbolj priznani mojster Franc Jenko iz St. Vida nad Ljubljano. Orgle so zares tako dovršeno delo, da delajo vso čast mojstru, ki jih je postavil. Oko, uho in srce uživajo ob pogledu in poslušanju te lepe kraljice vseh instrumentov svoje veliko veselje. V času največje svetovne disharmonije so si farani lepe bučke župnije postavili najlepši znak ljubezni, bratskega sožitja in življenja. Čast in hvala vsem dobrim srcem za vse žrtve in vse darove za nove bučke orgle!

SMEJTE SE!

Nalašč

Neki vinski bratec je prišel pred gostilno. Na gumbih je začel šteti, ali bi šel noter, ali ne. Ko je prispel do zadnjega gumba in je ta kazal na »ne«, je jezno zagodel: »Ne?! Pa rayno nalašč grem noter!« In je šel.

Ni prerok

Žena možu, ki je pijan prišel iz gostilne: »Po-
vej mi, kdaj boš že enkrat pameten in trezen?«
Mož: »Ali sem prerok, da bi vedel povedati?«

Drugače ne vidi...

Žena vpraša moža-profesorja:
»Le čemu si sedaj prižgal svečo?«
»Da bi videl, če sem ugasnil elektriko!« odgo-
vori raztreseni profesor.

UGANITE!

Kaj povzroča več bolečin, kakor en boleč zob?
(Dva boleča zoba.)
Kaj je med goro in dolino čez dan?
(Breda »ine«.)
Ima glavo, šest nog, pa hodi po dveh.
(Mizar, kadar nese mizo na glavi.)

Žalostno končana vožnja z avtom

(Zgodba brez besed)



Glede obrambe je bilo vse do pičice natančno poskrbljeno, branitelj pa je bil pozabil v preobloženosti s tolikimi skrbmi na najvažnejše — na otvoritev zatornic, katere so zapirale pri Treh ribnikih v Krčevini za jarke okrog mestnega obzidja pripravljeni vodo. Največja napaka, katero je sploh kdaj zagrešil v življenju, mu je trenutno zaustavila preudarnost. Z obema rokama je kazal s stolpa na prazne jarke in ni spravil besede kakega povelja iz sebe. Obupne kretnje poveljnika so obrnile nase pozornost na severni strani zbranih branilcev, ki so tudi šele sedaj opazili, da manjka glavna ovira za sovražnika — voda v jarkih! Vse je začelo tekati zmedeno po lesenih hodnikih za obzidjem v prepričanju, da bodo zdaj-zdaj tudi Turčini napolnili prazne jarke z napadalci in zmaga nad tako skrbno utrjenim Mariborom jim bo uspela po prvih navalih. Nikdo od oboroženih ni znal v skrajni sili pograbiti za pravo rešilno bilko.

Naenkrat se pojavi pred poveljnikom preprost viničarski fant s prošnjo, naj ga spuste po vrvi preko obzidja pri vratih proti mostu. Turkom za hrbtom bo stekel po praznem jarku do zatornic in jih odprl.

Nenaden pojav rešilnega angela je vrnil poveljniku zavest, da je treba nekaj ukreniti, sicer bo vpadel pogum oblegancem. Že je bil junaški dečko skozi vrata in ob Dravi v jarku ter njegovo drzno podjetje prepuščeno božji pomoči. Pot do Drave v Krčevino do Treh ribnikov

ni sicer dolga, a bila je neskončna za mestnega poveljnika in vse branilce. Lahko, da se je splazil mladi junak neopaženo do zatornic, a jih sam ne bo mogel odpreti...

Graško predmestje je bilo posuto s turško vojsko različnega orožja. Poveljniki so tekali na konjih okrog večjih oddelkov in jih usmerjali proti Krčevini in proti Koroškemu predmestju, da bo mesto kar najhitreje obkoljeno ter pozvano na prostovoljno predajo.

Turški ogledniki na konjih so se podili v polkrogu okrog mesta, ko je zaoril iz stotine in stotine turških grli: »Alah! Alah!«

Jezeđi graničarji so opazili prvi, da so jarki brez vode. Kazali so s konj na suhe grabe, se ozirali proti nebu in dajali duška veselju s ponovnim alahovanjem. Za konjeniki je stekla pehota k posušenim glavnim oviram. Nekateri so metali kamenje v grabne, da se prepričajo, če jim ni morda nastavljena past. Najbolj drzni so si upali, držati se za roke tovariša, na dno jarkov, ki so bili resnično brez kaplje vode in tudi o kaki zasedi ni bilo ne duha ne sluha.

Jarki so vedno bolj odmevali klicev z Alaha na vse grlo zahvaljujočih muslimanov — mestnega obzidja se je pa polasčal obup v zavesti, da rešitelj ni došel do cilja in se bo treba zbrati v mestni hiši na posvet glede prostovoljne predaje, kakor hitro bo poslal sultan tozadevni poziv z odposlancem.

ko prednost pa je to tudi imelo: odtlej spoznam namreč vsako telečjo glavo na prvi pogled!

Kako stare so vojne? Zgodovinskeci so skušali dognati, od kdaj so na svetu vojne. Njihova mnenja so zelo različna. So pa določna znamenja, ki govore za to, da so bile vojne že v kameli dobi. Na okostnjakih, izkopanih pri Pekingu, in za katere je dokazano, da so iz kamene dobe, so jasno zasledili sledove poškodb, zadobljenih v vojni z orožjem iz tistih časov. Najstarejše take okostnjake so našli na Kitajskem. Dokazano je tudi, da so bile v kameli dobi vojne in nemiri, ki pa so imeli seveda drugačne vzroke in namene, kakor jih imajo današnje vojne. Vsekakor so se bile že takrat vojne za moje in tvoje.

(Dalje sledi)